

Nelsonville, 52.11.26.

Kedves Arthur bátyám !

Nagyon köszönöm 21-en kelt kedves leveledet.

Mindenekelőtt őszinte szívvel gratulálok neked, de főképpen annak az ügynek, amelynek érdekében ennyit fáradozol, hogy a legutóbbi tisztújító közgyűlésen, amint az újságban is olvastam, ismét megválasztottak. Neked inkább sok szerencsét, sikert, elismerést a munka további folytatásához kívánok.

Nagyon köszönöm azt is, hogy a BK. támadással kapcsolatban szíves voltál megírni a véleményed. Igazad van, én is így gondoltam, hogy most nem bocsátkozom nyilvános vitába velük, mert

a jóízűségem és mentalitásom is tiltakozik ellene, hogy a magam érdekében, ennyi piszkot a nyilvánosság elé cipeljek,

akik ilyen szemrehányás nélkül hazudnak, még olyan dolgokban is, amiről nagyon jól tudják maguk is, hogy a forditottja igaz, mint amit mondanak, - vitatkozni annak nem lehet, aki ragaszkodik az igazsághoz és kényes az eszközök megválogatásában,

az emigrációs, általában az itteni közvéleményre való tekintettel sem ütem le addig őket, - bármennyire közérdek is lenne ez, - amíg helyettük egy jobbat nem tudok nyújtani a magyarságnak,

ha valaha még sor kerülhet rá, amiről még Németországban beszéltél nekem, hogy egy új, valóban a közérdekeket szolgáló szervezet csinálhatunk majd, - igen jól jött nekem, hogy ennyire nem tudták túrtöztetni magukat, hordopolitikusok módjára, subadobva minden tiszt mentalitást, a legnagyobb nyilvánosság előtt, a legkönnyebben ábrólható régalmakkal, ők támadtak meg, az az eljárásuk ugyanis is egyvel több, ők arra, hogy minél többen otthagyják őket.

Azok a számok azt hitték, ill. attól féltek, - amint még a múlt évben NO-ból írták nekem, - hogy ha én ide kiérkezem, mint katonai szakértő be fogok vágozni a NB-hoz, s őket kiszorítom, legalább is bagatelizálom az ő érdemeiket. Ahhoz azonban már elég oktonaik voltak, megállapítani, hogy én még magán kapcsolatot sem tartok semmiféle politikussal. Mellett ők elég hülyémódon azt hiszik, hogy az emigráció, s ezen belül is, valamelyik már most a saját pecsenyáját südgető párt, viázi majd a szabadulást nekik, s a szabadulással együtt a saját új uralmát is; ezért törleszkednek csatógó nyelvekkel, a képzelésük szerint "legrosszabb" párthoz. Azt nem képesek felfogni, hogy a szabadulást nem ők, hanem Amerika viszi majd, s nem azért, hogy egy államelvük itteni gyökértelen pártnak az uralmát megállapozza, hanem azért, hogy valóban a szabadságot vigye a magyar nemzetnek, ami azt jelenti, hogy majd a felszabadított nemzet többsége döntse el, hogy kik milyen formában kormányozzanak odaheza.

Szerintük, mindenki kommunista, odaheza is, aki nem reakciós-klerikális, legitimista, más szóval, aki tudatlanul, vagy tudatosan nem ismeri el a néző és elvárásainak a kizárólagos elhivatottságát, a hatalom közrekerítésért való törekvésben éppen olyan kíméletlenek, s nem válogatnak az eszközökben, mint nézi korokban tettek, vagy teszik a kommunisták. Egy kis hazugság ide vagy oda, a legkevesebb, hiszen minden hazugság, amit kezdettől fogva tesznek és mondanak.

Gondolom, annakidején említettem Neked. Itt van egy igen becsületes, rendez magyar gyerek, akitől szintén féltek, mert kijött. Kijövetele előtt még NO-ban feljelentettek, mint /nazit, hogy a kivándorlást megakadályozzák, mikor pedig kiérkezett, idekint pedig feljelentettek, mint kommunistát.

En mindenestre őszintén írtam egy levelet a körlevélre. Nem személyeskedek, nem támadok. Mindenesre 13 ponton bebizonyítom, hogy milyen szemérmetlenül hazudtak é-s régalmaztak mindabban, amit rólam írtak. Elő utasnak bővebben elég lesz, mert a maguk kezitette

önarcképből mindenki világosan láthatja, hogy minden erkölcsi nívón mozognak azok, akik a magyar "katonabecsület" kizárólagos letéteményeseinek és öreinek tekintik magukat. Ezt az irást, azonban most nem adom ki; nemcsak a már említett okok miatt, de azért sem mert nincs rá pénzem, újsághoz pedig nem akarok fordulni, mert pártpolitika-mentes sajtóorgánusok nem ismerek.

(Miszoruló szívvel látom, hogy már az Amerikai Magyar Népszava is ott tart pontosan, ahol a "Hungaria": az 46/ első oldalon vastagon szedett betűkkel hirdeti, hogy mit csinál odahaza a Református Vörös püspök, s ugyanazon az oldalon, hogy mint szenvedett martíromságot a katolikus püspökhelyettes. Így tett a Hungaria is. Mikor 45-ben a ref. konvent megegyezett a kormánnyal, hogy legalább 5 évre mentse a riái nevelését és tanári-tanítói gárdáját, azt írták, hogy "a református egyház most költi odahaza az utolsó erkölcsi tőkéjét". Utobb 3 év múlva, mikor a katolikus püspöki kar letette az ünnepélyes esküt, a most már teljesen kommunista kormánnyra, igen csendben voltak.-)

Igy tehát várok az alkalomra, amíg megválaszolhatok nekik.

Az azonban csak az egyik része a dolognak. Bejártam sajtó-jukkal, ilyen szemtelenül azért merik a legtisztességebb multat is megtámadni, mert Horatius-ra gondolnak: Columniare audacter, semper aliquid haeret." (Még almazz nyugodtan, valami mindig ragad.) Hiszen igaz, sok csúszlatos dolgot megértünk az emigrációban. Így bár sokan ismernek, mégis lesznek olyanok is, akik a hosszú hallgatásomat beleegyezésnek tekintik, vagy legalább is azt gondolják: nem zörög a haraszt, stb. Akadhatnak olyanok is, akik rossznéven veszik a tényt, hogy szó nélkül zsebre vágom a legsúlyosabb sértéseket is. Hiszen kétkulacos, törtető, gyáva, kommunista mentalitású stb-nek elmondanék, ha nem is név szerint, de azt a csoportot, amelyikbe engem is soroltak. Viszont az is igaz, hogy az ilyen, becsületet régen eljátszott szelvényes társaság engem nem sérthet meg; ezzel szemben a közvélemény előtt ők még mindig tisztak, sőt egyesek előtt kiváló hazafiak. Ezek szerint, ha nem is sok reménnyel, mégis meg kell kísérelnem, mint magam embernek, hogy a multban kötelező társadalmi szokásokhoz hasonlóan, elégtételt szerezzek, vagy legalább is megkíséreljem az elégtétel szerzést. A célból a nyilvános válaszról mondottak fenntartásával azt tervezem, hogy 2, az USA-ban lakó tisztviselőkkel, mint megbízottaimmal, a nyilvánosság kizárásával, felelősségvonalom Zákot személy szerint, mint felelős szerkesztőt. A megbízottaim által elküldendő levelet magam irtam meg; ebben pontokba foglalva felsorolom, hogy mi nem igaz és miért érzem sértve magamat a körlevélben foglaltak miatt. Ellenértben a KK. központ eljárásával, mielőtt a nyilvánosság előtt utasítanám vissza a rágalmakat, ezután kérek elégtételt a körlevél rágalmaiért. Egyedüli elégtételnek csak azt fogadom el, ha lapjuk a Hadrakutja 2-ik oldalán, vastagszedett betűkkel Zákó egy nyilatkozatot közöl, mely szerint a körlevélben az összes rólam állítottak téves információkon alapulnak, azokat visszavonják, nagybecsűségükről biztosítva, ünnepélyesen bocsánatot kérnek a meghurcoltatásért. 30 napon belül kérem az elégtételt, amiből egyebet sem engedek el, s az ügyet semmifele emigrációs fórum elé nem viszem. Ismerve a mentalitásukat, nem hiszem, hogy ezt az elégtételt megadják. Így egy okkal több, hogy a nyilvánosság előtt szerezzek annak idején elégtételt, másrészt senki sem veheti majd rossznéven, ha a nyilvánosság elé megyek, miután a tisztí mentalitásnak megfelelő uton megtagadták tőlem, tehát ők kényszerítettek a nyilvánosság elé.

Mit szólsz hozzá ??

A Keltai nőlelőist illetőleg, addig nem kívánsuk
mondani semmit, amíg elve egy új pontot nem fogunk.
Egy fillér nélkül, vámpírtalan munkát nem lehet.

Kétségtelen, hogy minden vonatkozásban teljesen nyugodt a lelki-
ismeretem, titkolni valóm nem volt és nincs. De ha más jogos vád nem is
lehet ellenem, ez mag magában véve egy jogos és igen súlyos vádat ké-
pezhet valamikor, hogy ezeket az igen súlyos, nyilvánosan hangzottatott
vádakat szó nélkül magamon hagytam szárazul, még a tiltakozást sem ki-
sérleltem meg ellenük. Mint régi tiszt, Te róltétlenül meg ígérted érteni
ent! - Amellett tényleg mindig ragad valami. Lám Te is említetted az ot-
tó üdvözlést; most hirtelen, hogy bizonyítsam, hogy soha egy percre sem
voltam habsburgista? Mikor az Ottóval való barátkozásért azt megelőző-
leg jónéhányszor kérdőre vontam őket, akik minden alkalommal támadott
- 950 nyrán - őket minden megkérdésünkre és beleegyezésünkre nélkül meg-
ta meghívta Ottót egy müncheni meghívásunkra, aki a szövegben ha is
jött. Mint a vendéglátók közt legidősebbek, engem kértek, hogy üdvözlöljem.
Semmi más, csak a jónévaltságom nem engedte meg, hogy hátat ne fordít-
sak. Üdvözlöltem, de abban az üdvözlésben semmi más nem volt, mint ami
akármelyik idegen, előkelő vendégnek kijár. - Ezek a szélhámosok! ^{Ami mindig kimondják}
illeté előtt a legrosszabb a ami nekik a legjobban komatozik. Most az
én mindenütt való megjelenésem komatozik a legjobban. Lám a körlevélben
nyilvános ma is ugyanebben, felforgatószellemű kommunisták vagyunk. Ma de nem
untatlak tovább ezzel.

▲ múlt héten megkaptam a first paper-omat.

Most már 3 hónapja telik, hogy munka nélkül vagyok. Még keser-
ves, mert most már az utolsó cent is elfogyott. A feleségem varr, így
nem halhattunk éhen. Most azonban már remélem mégis lesz valami; egy
környékbeli vagyones ur kezébe vette a dolgomat, ígérte, hogy rövide-
sen lesz munkám, amiben most már így én is bízom.

Feleségem szívélyes üdvözlését tolmácsolva, szeretettel élél:

Feri